

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 92/21
V Lucemburku dne 3. června 2021

Rozsudek ve věci C-784/19
"Team Power Europe" EOOD v. Direktor na Teritorialna direkcija na
Nacionalna agencija za prichodite – Varna

K tomu, aby bylo možné mít za to, že agentura práce „běžně vykonává své činnosti“ v členském státě, musí podstatnou část svých činností spočívajících v přidělování zaměstnanců vykonávat ve prospěch uživatelů, kteří jsou usazeni a vykonávají činnost na území uvedeného členského státu

Výkon činností spočívajících ve výběru a nábore zaměstnanců agentury práce v členském státě, ve kterém je agentura práce usazena, nepostačuje k tomu, aby bylo na tuto agenturu práce nahlíženo tak, že v tomto členském státě vykonává „podstatné činnosti“

V roce 2018 uzavřel bulharský státní příslušník pracovní smlouvu s Team Power Europe, společností založenou podle bulharského práva, jejímž předmětem podnikání je výkon činnosti v oblasti agenturního zaměstnávání a zprostředkování zaměstnání v Bulharsku a v jiných zemích. Na základě této smlouvy byl uvedený státní příslušník přidělen k uživateli usazenému v Německu. V období od 15. října do 21. prosince 2018 měl vykonávat práci pod vedením a dohledem tohoto německého podniku.

Oddělení příjmů města Varna (Bulharsko), které mělo za to, že přímý vztah mezi Team Power Europe a dotčeným pracovníkem nebyl zachován a že tento podnik nevykonává na bulharském území podstatnou činnost, zamítlo žádost Team Power Europe o vydání potvrzení A 1 dosvědčujícího, že se na dotčeného pracovníka po dobu jeho přidělení vztahují bulharské právní předpisy sociálního zabezpečení. Podle tohoto oddělení tedy situace tohoto pracovníka nespadá do působnosti čl. 12 odst. 1 nařízení (ES) č. 883/2004¹, na základě kterého by byly použitelné tyto bulharské právní předpisy. Správní stížnost, kterou Team Power Europe podala proti tomuto rozhodnutí oddělení příjmů, byla zamítnuta.

V tomto kontextu se Administrativen sad – Varna (Správní soud ve Varně), k němuž byla podána žaloba znějící na zrušení rozhodnutí, kterým byla zamítnuta tato správní stížnost, rozhodl položit Soudnímu dvoru otázku týkající se relevantních kritérií, která je třeba zohlednit za účelem posouzení, zda agentura práce obvykle vykonává „podstatné činnosti jiné než čistě vnitřní řídicí činnosti“ na území členského státu, ve kterém je usazena, ve smyslu čl. 14 odst. 2 nařízení (ES) č. 987/2009², který upřesňuje čl. 12 odst. 1 nařízení č. 883/2004. Splněním tohoto požadavku ze strany společnosti Team Power Europe je totiž podmíněna použitelnost posledně uvedeného ustanovení na projednávanou věc.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 465/2012 ze dne 22. května 2012 (Úř. věst. 2012, L 149, s. 4). Článek 12 odst. 1 tohoto nařízení konkrétně stanoví, že „[o]soba, která jako zaměstnanec provozuje v členském státě činnost jménem zaměstnavatele, jenž zde běžně vykonává své činnosti, a která je tímto zaměstnavatelem vyslána do jiného členského státu, aby zde konala práci jménem tohoto zaměstnavatele, podléhá i nadále právním předpisům prvního členského státu, nepřesahuje-li předpokládaná doba trvání takové práce 24 měsíců a není-li daná osoba vyslána za účelem nahrazení jiné vyslané osoby“.

² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2009, L 284, s. 1). Článek 14. odst. 2 tohoto nařízení stanoví, že „[p]ro účely čl. 12 odst. 1 základního nařízení se slovy „jenž zde běžně vykonává své činnosti“ rozumí zaměstnavatel, který obvykle vykonává podstatné činnosti jiné než čistě vnitřní řídicí činnosti na území členského státu, v němž je usazený, se zohledněním veškerých kritérií, která charakterizují činnosti vykonávané dotčným podnikem. Příslušná kritéria musí odpovídat konkrétní charakteristice každého zaměstnavatele a skutečné povaze vykonávaných činností“.

Velký senát Soudního dvora ve svém rozsudku stran agentur práce upřesnil rozsah pojmu „zaměstnavatel, jenž běžně vykonává své činnosti“ v členském státě, který je stanovený v tomto ustanovení a upřesněný v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 987/2009.

Závěry Soudního dvora

Soudní dvůr nejprve provedl doslovný výklad posledně uvedeného ustanovení a uvedl, že agentura práce se vyznačuje tím, že vykonává veškeré činnosti spočívající ve výběru, náboru a přidělování zaměstnanců agentury práce k uživatelům. Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že i když činnosti spočívající ve výběru a náboru zaměstnanců agentury práce nemohou být kvalifikovány jako „čistě vnitřní řídicí činnosti“ ve smyslu tohoto ustanovení, výkon těchto činností v členském státě, ve kterém je taková agentura usazena, nepostačuje k tomu, aby na ni bylo nahlíženo tak, že v tomto členském státě vykonává „podstatné činnosti“. Jediným účelem činností spočívajících ve výběru a náboru zaměstnanců agentury práce je totiž následné přidělování takových zaměstnanců touto agenturou k uživatelům. Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že i když výběr a nábor zaměstnanců agentury práce zajisté přispívá k vytváření obratu agentury práce, jelikož tyto činnosti představují nezbytný předpoklad pro následné přidělování takových zaměstnanců, pouze přidělení těchto zaměstnanců k uživatelům na základě smluv uzavřených za tímto účelem s posledně uvedenými skutečně vytváří tento obrat. Příjmy takového podniku totiž závisí na výši odměny vyplácené zaměstnancům agentury práce, kteří byli přiděleni k uživatelům.

Pokud jde dále o kontext, do kterého uvedené ustanovení zapadá, Soudní dvůr připomněl, že případ, kdy pracovník vyslaný za účelem výkonu práce v jiném členském státě podléhá i nadále právním předpisům prvního členského státu, představuje odchylku od obecného pravidla, podle kterého se na zaměstnance nebo osobu samostatně výdělečně činnou v členském státě vztahují právní předpisy tohoto členského státu³. Ustanovení, které upravuje takový případ, proto musí být vykládáno striktně. Z tohoto hlediska se toto odchylné pravidlo nemůže vztahovat na agenturu práce, která v členském státě, ve kterém je usazena, vůbec nepřiděluje zaměstnance k uživatelům, kteří jsou v tomto státě rovněž usazeni, nebo tak činí nanejvýš v zanedbatelné míře. Kromě toho definice pojmů „agentura práce“ a „zaměstnanec agentury práce“, které jsou stanoveny ve směrnici 2008/104⁴, podporují v rozsahu, v němž z nich vyplývá účel činnosti agentury práce, rovněž výklad, že na takovou agenturu může být nahlíženo tak, že v členském státě, ve kterém je usazena, vykonává „podstatné činnosti“, pouze tehdy, pokud v tomto státě vykonává významným způsobem činnosti spočívající v přidělování těchto zaměstnanců ve prospěch uživatelů, kteří jsou usazeni a vykonávají činnosti v témže členském státě.

Pokud jde konečně o cíl sledovaný dotyčným ustanovením, Soudní dvůr uvedl, že výjimku obsaženou v čl. 12 odst. 1 nařízení č. 883/2004, která představuje výhodu poskytnutou podnikům, které využívají svobodu pohybu služeb, nemohou využít agentury práce, které zaměřují své činnosti spočívající v přidělování zaměstnanců agentury práce výlučně nebo především na jeden nebo několik jiných členských států než stát, ve kterém jsou usazeny. Opačné řešení by totiž mohlo tyto podniky podněcovat k *forum shopping* tím, že se usadí v členském státě, který má pro ně nejpriznivější právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení. V konečném důsledku by takové řešení mohlo vést ke snížení úrovně ochrany poskytované systémy sociálního zabezpečení členských států. Soudní dvůr mimoto zdůraznil, že poskytnutí takové výhody týmž podnikům by narušilo hospodářskou soutěž mezi různými možnými způsoby zaměstnávání ve prospěch agenturního zaměstnávání oproti podnikům přímo přijímajícím své zaměstnance, kteří by byli pojištěni v rámci systému sociálního zabezpečení členského státu, ve kterém pracují.

Soudní dvůr dospěl k závěru, že **aby bylo možné mít za to, že agentura práce usazená v členském státě v něm „běžně vykonává své činnosti“, musí podstatnou část svých činností spočívajících v přidělování zaměstnanců agentury práce vykonávat ve prospěch uživatelů, kteří jsou usazeni a vykonávají činnost na území uvedeného členského státu.**

³ Stanoveného v čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004.

⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/104/ES ze dne 19. listopadu 2008 o agenturním zaměstnávání (Úř. věst. 2008, L 327, s. 9).

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499.